AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. október 6. *

A T-117/03–T-119/03. és T-171/03. sz. egyesített ügyekben,

a **New Look Ltd** (Weymouth, Dorset [Egyesült Királyság], képviselik: R. Ballester és G. Marín ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: O. Montalto, J. García Murillo és S. Laitinen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Naulover SA** (székhelye: Barcelona [Spanyolország]),

* Az eljárás nyelve: spanyol.

az OHIM első fellebbezési tanácsának a Naulover SA és a New Look Ltd közötti felszólalási eljárás vonatkozásában az R 95/2002-1., R 577/2001-1. és R 578/2001-1. sz. ügyben 2003. január 27-én hozott, valamint az R 19/03-1. sz. ügyben 2003. április 15-én hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és N. J. Forwood bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. április 4-én (T-117/03–T-119/03. sz. ügyek) és 2003. május 19-én (T-171/03. sz. ügy) benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 25-én (T-117/03–T-119/03. sz. ügyek) és 2003. október 8-án (T-171/03. sz. ügy) benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság második tanácsa elnökének 2004. április 1-jei végzésére, amellyel elrendelte az ügyek tárgyalás és ítélethozatal céljára történő egyesítését,

a 2004. április 28-i a felperes távollétében megtartott tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Előzmények

1 A felperes 1998. május 5-én (a T-117/03. és a T-119/03. sz. ügyekben), valamint 1999. február 19-én (a T-171/03. sz. ügyben) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján négy megjelölés vonatkozásában közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegyek a következő ábrás megjelölések voltak:

— a T-117/03. sz. ügyben: NLSPORT

— a T-118/03. sz. ügyben: NLJEANS

— a T-119/03. sz. ügyben: NLACTIVE

— a T-171/03. sz. ügyben: NLCollection

3 A bejelentést, amely jelen jogvita alapját képezi, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó — felülvizsgált és módosított —

1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, a következő leírással: „női és leányruhák, kalapáruk és cipők" a lajstromoztatni kívánt NLSPORT, NLJEANS és NLACTIVE védjegyek esetében, illetve „ruházati cikkek, cipők, kalapáruk" a lajstromoztatni kívánt NLCollection védjegy esetében.

4 1999. június 11-én (T-117/03–T-119/03. sz. ügyek), illetve 2000. január 3-án (T-171/03. sz. ügy) a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél a 40/94/EK rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján felszólalt minden egyes megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával szemben.

5 A felszólalás alapja minden ügyben az 1996. április 1-jén bejelentett és 1999. február 1-jén lajstromozott 13417. sz., az alábbiakban látható ábrás közösségi védjegy (a továbbiakban: korábbi védjegy) fennállása volt:

6 A korábbi védjegy többek között a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó áruk összességére került lajstromozásra: „pulóverek, dzsörzék, mellények, zakók, szoknyák, nadrágok, ingek, blúzok, pongyolák, fehérnemű, köntösök, fürdőköpenyek, fürdőruhák, esőkabátok, női ruhák, harisnyák, zoknik, sálak, nyakkendők, kalapáruk és kesztyűk (ruhák)".

7 A felszólalása alátámasztásaként az OHIM előtti eljárásban résztvevő másik fél a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott viszonylagos kizáró okra hivatkozott.

8 A 2001. április 10-i 939/2001. sz. (T-119/03. sz. ügy), a 2001. április 27-i 1106/2001. sz. (T-118/03. sz. ügy), a 2001. november 23-i 2765/2001. sz. (T-117/03. sz. ügy), valamint a 2002. október 29-i 3138/2002. sz. (T-171/03. sz. ügy) határozatával a felszólalási osztály elutasította a felszólalásokat. A felszólalási osztály lényegében úgy ítélte meg, hogy a kérdéses védjegyek vizuálisan és hangzásukban különbözőek voltak, továbbá fogalmilag egyik védjegy sem rendelkezett sajátos jelentéssel.

9 2001. június 7-én (T-118/03. és T-119/03. sz. ügyek), 2002. január 22-én (T-117/03. sz. ügy) és 2002. december 24-én (T-171/03. sz. ügy) a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél a felszólalási osztály valamennyi határozata ellen fellebbezett.

10 A 2003. január 27-i (T-117/03–T-119/03. sz. ügyek) és a 2003. április 15-i (T-171/03. sz. ügy) határozatával az OHIM első fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatait, és elutasította a felperes közösségi védjegy-bejelentését a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó minden áru vonatkozásában. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegyek legjellemzőbb eleme minden esetben az „NL" betűk voltak, minthogy a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavaknak csak gyenge megkülönböztető képességük van a ruházati ágazatban. Ezt követően megállapította, hogy az egymással szemben álló védjegyek gyenge vizuális hasonlóságot mutatnak, egyrészről a korábbi védjegy sajátos írásmódja miatt, másrészről pedig a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavaknak a lajstromoztatni kívánt NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE és NLCollection védjegyekben való jelenléte miatt. A fellebbezési tanács azonban úgy ítélte meg, hogy az egymással szemben álló védjegyek hangzásban és fogalmi szempontból hasonlóak, hiszen az „NL" betűkombináció, amely a korábbi védjegyet alkotja, domináns elemként jelenik meg a lajstromoztatni kívánt NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE és NLCollection védjegyekben. A fellebbezési tanács szerint a ruházati ágazatban gyakori, hogy ugyanazon védjegy az általa megjelölt árutípustól függően különböző változatokban jelenik meg, és ezért a védjegyből származtatott egyéb védjegyeket szokás használni a különböző árucsoportok megkülönböztetésére. Úgy találta, hogy ebből következően a fogyasztó hajlamos lehet azt gondolni, hogy a lajstromoztatni kívánt NLSPORT,

NLJEANS és NLACTIVE védjegy fiataloknak szánt árukat, míg a lajstromoztatni kívánt NLCollection védjegy évszakonként bemutatott új modelleket jelöl, miközben a régi védjeggyel ellátott termékek jóval inkább az alkalmi ruházati cikkek közé tartoznak. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy fennáll az összetévesztés veszélye a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

A felek kérelmei

11 A felperes minden ügyben azt kéri, hogy a Bíróság:

— helyezzen hatályon kívül a fellebbezési tanács határozatát;

— az OHIM-ot, és adott esetben a beavatkozót kötelezze a jelen eljárásban, valamint a fellebbezési tanács előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.

12 Az OHIM minden ügyben azt kéri, hogy a Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

A felek érvei

13 Néhány apró részlettől eltekintve a felek ugyanazon jogalapokra és érvekre hivatkoznak a négy jelen ügyben. A felperes kereseteit egyetlen jogalapra, kizárólag a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértésére alapozza.

14 A felperes először is úgy érvel, hogy a fellebbezési tanács tévesen vizsgálta a lajstromoztatni kívánt védjegyeket, amikor az „NL" betűkombinációra helyezte a hangsúlyt, és ezáltal elválasztotta azt az utána következő „sport", „jeans", „active" és „collection" szavaktól.

15 Másodszor, a felperes szerint az „NL" betűkombináció a lajstromoztatni kívánt védjegyeknek nem domináns eleme, és a korábbi közösségi védjegynek nem alkotóeleme. Ami a lajstromoztatni kívánt védjegyeket illeti, a felperes nem ért egyet azzal a megállapítással, hogy a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavaknak gyenge megkülönböztető képességük van az érintett ágazatban. Ami a korábbi védjegyet illeti, a felperes úgy érvel, hogy nem lehet biztosan megállapítani, hogy az milyen betűkből áll össze. A felperes szerint az „NL" betűkombináción kívül szóba jöhetnének az „ALV", „AVOL", „AOL" vagy „AL" betűkombinációk is. Ráadásul megítélése szerint, ha a fogyasztó fejjel lefelé nézi a korábbi védjegyet, akár a „JRV" vagy a „JPV" betűkombinációt is felfedezheti benne. Végül a felperes hozzáteszi, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat és a szakirodalom szerint a két vagy három betűből álló védjegyek természetüknél fogva gyenge megkülönböztető képességgel bírnak, és hogy e betűk ezért nem képezhetik valamely megjelölés domináns elemét. Elmélete alátámasztására a felperes utal az OHIM vizsgálati iránymutatásainak 8.3 pontjára, és idézi a Tribunal Supremo (spanyol legfelsőbb bíróság) egy 1993. január 21-i ítéletét, amely szerint az ábécé egyes betűi hangzásuk alapján nem kisajátíthatók. Ezenkívül az „NL" betűkombinációt tartalmazó több nemzeti és közösségi védjegy egyidejű fennállására is hivatkozik.

16 Harmadsorban, az ügyben szereplő megjelölések vizuális megjelenését illetően a felperes azt emeli ki, hogy a korábbi védjegy „hangsúlyos barokk jelleggel" bír. A fellebbezési tanács nem ismerte fel ennek a formai jegynek a jelentőségét.

17 Negyedrészt, a felperes szerint a fellebbezési tanácsnak a megjelölések hangzásbeli hasonlóságára vonatkozó érvelése önellentmondást rejt magában, amennyiben egyidejűleg állapítja meg a kérdéses védjegyek hangzásbeli hasonlóságát és azonosságát. Ráadásul a felperes szerint a fellebbezési tanácsnak az összehasonlító vizsgálattal nem az „NL" betűkombinációra kellett volna összpontosítania.

18 A felperes szerint végül a ruházati ágazat átlagos fogyasztója a ruházati cikkek vásárlása során különösen odafigyel a védjegyekre, így nehéz őt megtéveszteni.

19 Az OHIM szerint a felperes kifogásai nem megalapozottak. Az OHIM szerint a fellebbezési tanács határozataiban kifejtett indokok alapján fennáll a korábbi védjegy és a lajstromoztatni kívánt védjegyek között az összetévesztés veszélye.

20 Az OHIM kétségbe vonja, hogy a ruházati ágazatban az átlagos fogyasztó különösen tájékozott és figyelmes volna. A tárgyalás során kifejtette, hogy a figyelem azon foka, amelyet a fogyasztó a védjeggyel szemben tanúsít, a megvenni kívánt áru értékétől és a célközönség adott területen való jártasságának fokától függ. A jelen ügyben a felperes — mindenféle alátámasztott érvelés nélkül — annak állítására szorítkozik, hogy a fogyasztó a ruházati ágazatban jobban odafigyel a védjegyekre, mint más ágazatokban.

21 Az OHIM szerint az egymással szemben álló megjelölések hangzásukban és fogalmi szempontból hasonlók. A tárgyalás során az OHIM kifejtette, hogy az a körülmény, hogy a megjelölések lényegi eleme egy betűkombináció, nem kölcsönöz nagyobb súlyt a megkülönböztető vizuális jegyeknek, mint a megjelölések hangzásbeli és fogalmi hasonlóságának. Az OHIM elismeri, hogy az ábrás megjelenés általában képes megkülönböztethetővé tenni valamely egy betűből vagy két betűs betűkombinációból álló megjelölést, de hangsúlyozza, hogy az összetévesztés veszélyének a vizsgálata során más szempontokat is figyelembe kell venni. Álláspontja szerint, amint valamely védjegy megkülönböztető képességgel rendelkezik, akár csak kis mértékben is, és védjegyként lajstromozták, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának védelme alatt áll. Az OHIM nem zárja ki, hogy az ügyben szereplő megjelölések hasonlóságának — vizuális, hangzásbeli és fogalmi — szempontjai súlyozhatók annak megfelelően, hogy az áruk hogyan értékesíthetőek a konkrét piacon. Tekintettel a megjelölt áruk azonosságára, illetve arra, hogy a származtatott védjegyek használata bevett gyakorlat az érintett ágazatban, az OHIM szerint az ügyben fennáll az összetévesztés veszélye.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

22 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a korábbi védjegy jogosultjának a felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. A 40/94 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának i. alpontja szerint korábbi védjegynek kell tekinteni többek között minden olyan közösségi védjegyet, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja.

23 Az ítélkezési gyakorlat szerint akkor áll fenn az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.

24 Szintén az ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31–33. pontja, valamint az idézett ítélkezési gyakorlat).

25 A jelen ügyben az érintett áruk (ruhák, azon belül női és leányruhák) általános fogyasztási cikkek (az Elsőfokú Bíróság T-104/01. sz., Oberhauser kontra OHIM — Petit Liberto (Fifties) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4359. o.] 29. pontja és a T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 43. pontja). A védjegy, amire a felszólalást alapozzák, közösségi lajstromozású. Ebből következőleg az Európai Közösség átlagos fogyasztói alkotják azt a vásárlóközönséget, amelynek körében az összetévesztés veszélyét vizsgálni kell.

26 Egyetértés van a felek között abban, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegyek által megjelölni kívánt áruk és a korábbi védjegy által megjelölt áruk részben hasonlók, részben pedig azonosak.

27 Ilyen körülmények között a kereset elbírálásának eredménye a kérdéses megjelölések közötti hasonlóság fokától függ. Ahogyan az állandó ítélkezési gyakorlatból is következik, az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembe vételével (lásd a fent idézett BASS-ítélet 47. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

28 Vizuálisan a fellebbezési tanács a korábbi védjegyet úgy írta le, mint amelyet „két, »Stephenson Blake« fantázianevű karaktertípussal szedett, függőlegesen elhelyezett, és jobbra dőlő nagybetű, az »N« és az »L« alkot" (a fellebbezési tanács által a T-117/03. sz. ügyben hozott határozat 32. pontja, a fellebbezési tanács által a T-118/03. sz. és a T-119/03. sz. ügyekben hozott határozatok 31. pontja és a fellebbezési tanács által a T-171/03. sz. ügyben hozott határozat 28. pontja). Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ez a leírás helytálló. A korábbi védjegyben könnyen felismerhető az „L" betű. Az a másik betű alatt jobbra helyezkedik el. Minthogy a rendes olvasási irány balról jobbra és felülről lefelé halad, az „L" nem az első a betűkombinációban. Az „N" betű bal oldala, ami esetleg egy „A" betű egyik szárát alkothatná, és az „L" betű felső része között van egy helyköz, amely miatt könnyen észrevehető, hogy nem egy „A" betű szárait áthúzó vonalról van szó. Azaz az első betűt nem lehet „A" betűnek olvasni. Az „L" betű felső részét sem lehet „O" betűnek olvasni. Végül utalni kell arra, hogy a megjelöléseket a védett formájukban kell összehasonlítani, és nem azon formájukban, ahogyan a fogyasztó fejjel lefelé láthatja őket. A felperesnek a korábbi védjegy érzékelésével kapcsolatos aggályai tehát nem megalapozottak.

29 A lajstromoztatni kívánt megjelölések mindegyikét az „NL" betűkből álló ábrás megjelölés alkotja, amelyet a T-117/03–T-119/03. sz. ügyekben egy nagybetűs szó, a T-171/03. sz. ügyben pedig egy nagybetűből és kilenc kisbetűből álló szó követ. Az „NL" betűkombináció minden megjelölésben kövéren szedett, míg a többi betűk soványan szedettek. Ebből következőleg vizuálisan az „NL" betűkombináció minden lajstromoztatni kívánt védjegy domináns elemét alkotja, ahogyan azt a fellebbezési tanács határozatai — helytállóan — kifejtették.

30 Az OHIM joggal észrevételezi, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölések hasonló morfoszintaktikus szerkezetet mutatnak. Egyedül a lajstromoztatni kívánt NLCollection védjegy különbözik némileg annyiban, hogy nem kizárólag nagybetűkből áll, és hogy az NLCollection szót fekete négyszögletes keret veszi körül. Még ha a felperes joggal sérelmezi is, hogy a fellebbezési tanács 2003. április 15-i határozata, a

2003. január 27-i határozat mintáját követve nem vette figyelembe ezt a sajátosságot, a fellebbezési tanácsnak a megjelölésről való vizuális szempontú elemzése helytálló annyiban, hogy vizuálisan az „NL" betűkombináció alkotja a lajstromoztatni kívánt „NLCollection" védjegy domináns elemét.

31 A korábbi védjegyet a lajstromoztatni kívánt védjegyekkel összehasonlítva a fellebbezési tanács gyenge hasonlóságot állapított meg. A felperes ezt a megállapítást nem vitatta.

32 A kérdéses megjelölések fogalmi hasonlóságát illetően arra kell utalni, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölések egyrészt az „NL" betűkombinációból, másrészt pedig a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavakból állnak. A korábbi védjegy kizárólag az „NL" betűkombinációból állt. Amint azt a fellebbezési tanács helytállóan megállapította, az „NL" betűkombinációnak nincs jelentése a ruházati ágazatban.

33 Ezzel szemben, amint arra az OHIM joggal hívta fel a figyelmet, a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavaknak angolul és franciául a megjelölni kívánt árukat leíró tartalmuk van. A ruházati ágazatban a „sport" szó sportruházatot vagy „sportos" ruházatot juttat az ember eszébe. A „jeans" szót utalásként fogják értelmezni a farmeranyagból készült ruházatra. A „collection" szó egy adott szezonban bemutatott új modellek gyűjteményét jelöli. Az „active" szó inkább az áruk rendeltetésére, azaz aktív embereknek szánt ruhákra, vagy olyan ruhákra utal, amelyek viselője aktív lehet.

34 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy általában az érintett vásárlóközönség az összetett védjegy részét képező leíró elemet nem tekinti a védjegy által keltett összbenyomás megkülönböztető és meghatározó elemének (az Elsőfokú Bíróság T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM — Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben

2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 53. pontja). E tekintetben elegendő, ha a leíró jelleget csak a Közösség egy részében érzékelik. Még ha a 40/94 rendelet 8. cikke nem tartalmaz is a 7. cikk (2) bekezdéséhez hasonló előírást, az Elsőfokú Bíróság a közösségi védjegy egységességének elvéből — amit a rendelet 1. cikkének (2) bekezdése fektet le — arra következtet, hogy a megjelölés akkor sem részesülhet védjegyoltalomban, ha valamely viszonylagos kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn (az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz., Mühlens kontra OHIM — Zirh International [ZIRH] ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-791. o.] 35. és 36. pontja, fellebbezés alatt).

35 A jelen ügyben a lajstromoztatni kívánt védjegyek olyan elemeket tartalmaznak, amelyek, legalábbis az angolul, illetve a franciául beszélő vásárlóközönség számára, a védett árukat leíró tartalmat hordoznak. A fellebbezési tanács ezért helyesen állapította meg, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegyek domináns eleme — legalábbis e vásárlóközönség számára — fogalmi szempontból az „NL" betűkombináció, amely a korábbi védjegy egyetlen eleme.

36 A hangzásbeli hasonlóságot illetően arra kell utalni, hogy tekintettel a vizuális hasonlóságra vonatkozó, a fenti 28-30. pontban elvégzett vizsgálatra, az „N" és az „L" betűkből álló korábbi védjegyet a Közösség nyelveinek többségén, így például franciául és angolul „en-el"-nek fogják kiejteni. A lajstromoztatni kívánt NLSPORT védjegyet, legalábbis angolul és franciául „en-el-szport"-nak fogják kiejteni. A többi lajstromoztatni kívánt védjegyet „en-el-dzsínz"-nek, „en-el-aktiv"-nak vagy „en-el-ektiv"-nek, illetve „en-el-kolekszjon"-nak vagy „en-el-koleksön"-nek fogják kiejteni. Ebből következőleg az „en-el" hangcsoport, amelyből a korábbi védjegy áll, minden lajstromoztatni kívánt védjegyben szerepel. Márpedig — legalábbis a francia, illetve az angol nyelvű fogyasztók számára — a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavak az árukat vagy rendeltetésüket leíró elemeknek tűnnek. Következésképpen — legalábbis e vásárlóközönség számára — hangzásában az „en-el" hangcsoport alkotja a domináns elemet. Egyet kell tehát érteni a fellebbezési tanácsnak a határozatai 33. (T-117/03. sz. ügy), 32. (T-118/03. és T-119/03. sz. ügyek), illetve 29. (T-171/03. sz. ügy) pontjában tett megállapításaival. Egyébiránt megjegyzendő, hogy a fellebbezési

tanács nem a megjelölések közötti hangzásbeli megegyezést, hanem a lajstromoztatni kívánt megjelölések domináns „NL" eleme és a korábbi védjegy „NL" betűkombinációja közötti hangzásbeli megegyezést állapította meg.

37 A korábbi védjegyet képező megjelölésnek a lajstromoztatni kívánt megjelölések domináns elemébe való teljes belefoglalása jelentős hangzásbeli hasonlóságra enged következtetni (lásd az ellenkező esetet a fent hivatkozott Fifties-ítélet 40. pontjában).

38 A felperes szerint a fellebbezési tanács nem értékelte átfogóan a megjelölések hasonlóságát, hanem a lajstromoztatni kívánt védjegyeket feldarabolta egyrészről az „NL" betűkombinációra, másrészről pedig a „sport", „jeans", „active" és „collection" szavakra.

39 E tekintetben utalni kell arra, hogy ha az átlagos fogyasztó általában egészként érzékel valamely védjegyet, és nem vizsgálja meg annak egyes részleteit (a Bíróság C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-6191. o.] 23. pontja), akkor általában a védjegy domináns és megkülönböztető elemeit jegyzi meg könnyen (lásd ilyen értelemben a fent idézett Fifties-ítélet 47. és 48. pontját). Ebből következőleg nem kifogásolható, hogy a fellebbezési tanács megvizsgálta, hogy melyek a fogyasztó számára a védjegyek azon domináns és megkülönböztető elemei, amelyeket meg fog jegyezni.

40 Ebből következőleg a fellebbezési tanács jogi hiba nélkül állapította meg a szóban forgó megjelölések hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát.

41 Ami az összetéveszthetőség veszélyének átfogó értékelését illeti, a fellebbezési tanács e veszély fennállására a megjelölések hangzásbeli és fogalmi hasonlósága, valamint az áruk, illetve a forgalmazás körülményeinek a ruházati ágazatban fennálló azonossága alapján következtetett, amely utóbbi ágazatban gyakori a származtatott védjegyek használata, és ahol megszokott, hogy valamely ábra több változatban jelenik meg. A felperes két okból vitatja ezt a megállapítást.

42 A felperes szerint az átlagos fogyasztó a ruházati ágazatban különösen nagy odafigyelést tanúsít a védjegyekkel szemben, így ezek vonatkozásában nehéz őt megtéveszteni.

43 E tekintetben utalni kell arra, hogy az átlagfogyasztó figyelme az érintett áruk vagy szolgáltatások jellegének függvényében változik (lásd ennek megfelelően a Bíróság C-342/97. sz., Lloyd Schuhfabrik Meyer-ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 26. pontját). Ahogyan azonban az OHIM joggal rámutatott, nem elég, ha a felperes kijelenti, hogy valamely meghatározott ágazatban a fogyasztó különösen odafigyel a védjegyekre anélkül, hogy ezt az állítását tényekkel vagy bizonyítékokkal támasztaná alá. Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a ruházati ágazat nagyon eltérő minőségű és árú termékeket foglal magában. Még ha valószínű is, hogy a fogyasztó jobban odafigyel a védjegy megválasztására, amikor különösen drága ruhát vásárol, ugyanez a magatartás nem feltételezhető — annak bármilyen bizonyítékkal való alátámasztása nélkül — a szóban forgó ágazat minden terméke esetében. Ezt az érvet tehát el kell vetni.

44 Másodsorban a felperes arra hivatkozik, hogy betűkombinációk természetükből adódóan gyenge megkülönböztető képességgel rendelkeznek. Ráadásul a felperes szerint valamely betűkombináció hangzása alapján nem sajátítható ki; a felperes e tekintetben a Tribunal Supremo egy 1993. január 21-i ítéletére hivatkozik, amely egy „D" betűből álló megjelölésre vonatkozott. Végül a felperes rámutat, hogy több olyan

nemzeti és közösségi védjegy létezik, amelyekben szintén megtalálható az „NL" elem, és amelyekkel kapcsolatban nem állapították meg az összetévesztés veszélyét.

45 Az „NL" betűkombinációt tartalmazó több védjegy lajstromozása tekintetében az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a jelen üggyel párhuzamba vonható esetekről van szó. Az OHIM ráadásul felhívta rá a figyelmet, és a felperes ezt nem vitatta, hogy a felperes által említett közösségi védjegyek lajstromozásával szemben nem nyújtottak be felszólalást. A Tribunal Supremo határozatával kapcsolatban az OHIM joggal mutatott rá, hogy az egy egyetlen betűből álló védjegyre vonatkozott. Végül emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag a 40/94 rendeletnek a közösségi bíróságok ítélkezési gyakorlata szerinti értelmezése alapján kell megítélni (a BUDMEN-ítélet [hivatkozás fent] 61. pontja és a hivatkozott joggyakorlat). Ebből következően tehát az érvnek ezen része nem állja meg a helyét.

46 Az az elmélet, amely szerint az „NL" hangalakját a korábbi védjegy nem sajátíthatja ki, lényegében e védjegy hangzásbeli megkülönböztető képességének tagadását jelenti, illetve azt, hogy a hangzásbeli hasonlóság nem járulhat hozzá az összetévesztés veszélyéhez a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

47 A 40/94 rendelet 4. cikkéből következően közösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó vagy betű, feltéve, hogy alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól. Azaz a jogalkotó kifejezetten belefoglalta az egyetlen betűből vagy betűkombinációból álló megjelöléseket a rendelet 4. cikkében található, azon megjelöléseket tartalmazó felsorolásba, amelyek közösségi védjegyoltalom tárgyát képezhetik, ha nem áll fenn a védjegyoltalmat feltétlenül vagy viszonylagosan kizáró ok.

48 A 40/94 rendelet 7. és 8. cikke, amely a védjegybejelentés elutasításának jogalapjait foglalja magában, nem tartalmaz az olyan betűkombinációkból álló megjelölésekre vonatkozó különös szabályokat, amelyek nem alkotnak szót. Ebből az következik, hogy az ilyen megjelölések összetéveszthetőségének átfogó értékelése a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján — főszabályként — ugyanazon szabályok szerint történik, mint a szót, nevet vagy fantázianevet tartalmazó megjelöléseké. A felperes azon érvét tehát, amely szerint a betűkombinációkból álló megjelöléseknek természetüknél fogva nincs hangzásbeli megkülönböztető jellegük, el kell vetni.

49 Rá kell azonban mutatni, hogy az összetévesztés veszélyének átfogó értékelése során az egymással szemben álló megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi aspektusainak nem mindig azonos a súlya. Meg kell vizsgálni azokat az objektív körülményeket, amelyek között a védjegyek megjelenhetnek a piacon (a BUD-MEN-ítélet [hivatkozás fent] 57. pontja). A megjelölések közötti hasonlóságok és különbségek jelentősége többek között a megjelölések belső jellemzőitől, illetve az általuk megjelölt áruk vagy szolgáltatások forgalmazásának körülményeitől függhet. Ha a megjelölt vagy megjelölni kívánt árukat általában önkiszolgáló üzletekben értékesítik, ahol a fogyasztó maga választja ki az árut, és ennélfogva elsősorban a rajta szereplő védjegy vizuális megjelenésére kell hagyatkoznia, a védjegyek vizuális hasonlósága főszabály szerint nagyobb jelentőséget kap. Ha viszont a megjelölt vagy megjelölni kívánt árut leginkább szóbeli kommunikáció révén értékesítik, a védjegyek hangzásbeli hasonlósága kap nagyobb súlyt.

50 A felperes nem hivatkozott a forgalmazás sajátos körülményeire. A ruházati üzletekben a vevőknek általában lehetőségük van arra, hogy vagy saját maguk kiválasszák a megvenni kívánt ruhákat, vagy ehhez az eladó segítségét kérjék. Noha nincs kizárva, hogy az áruról szóban is tájékoztatást kapjanak, a ruhát általában a külső megjelenése alapján választják ki. A fentiek alapján a védjegy vizuális megjelenése rendszerint a megvétel előtt kap szerepet. Ennélfogva a vizuális aspektus nagyobb szerepet kap az összetévesztés veszélyének átfogó értékelése során.

51 A ruházati ágazatban azonban gyakori, hogy ugyanannak a védjegynek a megjelölt árutól függően több változata létezik. Ebben az ágazatban az is megszokott, hogy ugyanaz a ruhagyártó vállalkozás származtatott védjegyeket használ, azaz valamely másik védjegyből származó megjelöléseket, amelyeknek közös a domináns elemük az eredeti védjeggyel, de amelyek különböző termékcsoportokat jelölnek (a Fifties-ítélet [hivatkozás fent] 49. pontja és a BUDMEN-ítélet [hivatkozás fent] 57. pontja). A jelen ügyben a lajstromoztatni kívánt védjegyek tartalmukkal megerősíthetik a fogyasztóban azt a benyomást, hogy az NL védjegy származtatott védjegyeivel állnak szemben. Még akkor is, ha a fogyasztó ezek közül csak az egyikkel találkozik, egyrészt az, hogy az „NL" kövéren szedett, másrészt az, hogy az utána következő szó egy öltözködési stílusra utal, azt sugallhatja a fogyasztónak, hogy az NL védjegy származtatott védjegyét látja. Ráadásul az „NL" betűkombinációnak a korábbi NL védjegytől a lajstromoztatni kívánt megjelölésekben eltérő formája is a korábbi védjegy sajátos változatának tudható be. Helytálló tehát a fellebbezési tanács következtetése, amely szerint nem kizárt, hogy a fogyasztó a lajstromoztatni kívánt védjegyeket a korábbi védjegy jogosultjának vállalkozásától származó sajátos termékcsoportok védjegyeként értelmezi.

52 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja azt követeli meg, hogy fennálljon az összetévesztés veszélye, nem pedig azt, hogy megállapítsák az összetéveszthetőséget. Ilyen körülmények között a fellebbezési tanács gondolatmenetének eredménye még akkor is helytálló marad, ha a fellebbezési tanács közelebbről is megvizsgálhatta volna az „NL" betűkombináció sajátos formáját a korábbi védjegyben, amely eltér a lajstromoztatni kívánt megjelölésekben szereplő „NL" betűkétől, és amely a korábbi védjegy önmagában vett legjellegzetesebb eleme. Az áruk, illetve a forgalmazás előző pontban meghatározott körülményeinek azonosságára tekintettel a megjelölések hasonlósága elegendő ahhoz, hogy az összetévesztés veszélyének fennállása a jelen ügyben megállapítható legyen.

53 Ebből következően a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó jogalap nem megalapozott. Következésképpen a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

54 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell az OHIM költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Pirrung Meij Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. október 6-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök